

I

(Legislatīvi akti)

DIREKTĪVAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2014/95/ES

(2014. gada 22. oktobris),

ar ko groza Direktīvu 2013/34/ES attiecībā uz noteiktu lielu uzņēmumu un grupu nefinanšu un daudzveidības informācijas atklāšanu

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 50. panta 1. punktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc legislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽²⁾,

tā kā:

- (1) 2011. gada 13. aprīlī pieņemtajā paziņojumā ar nosaukumu "Akts par vienoto tirgu. Divpadsmit mehānismi, kā veicināt izaugsmi un vairopt uzticēšanos. "Kopīgiem spēkiem uz jaunu izaugsmi"" Komisija norādīja uz vajadzību panākt vienlīdz augstu visu nozaru uzņēmumu sniegtās sociālās un vides informācijas pārredzamības līmeni visās dalībvalstīs. Tas pilnībā atbilst iespējai dalībvalstīm attiecīgā gadījumā prasīt, lai uzņēmumu nefinanšu informācijas pārredzamība tiktu uzlabota vēl vairāk, jo šāda uzlabošana pēc savas būtības ir nepārtraukts darbs.
- (2) Nepieciešamība uzlabot uzņēmumu sociālās un vides informācijas atklāšanu, šajā jomā iesniedzot legislatīva akta priekšlikumu, tika atkārtoti uzsvēta Komisijas 2011. gada 25. oktobrī pieņemtajā paziņojumā "Atjaunota ES stratēģija 2011.–2014. gadam attiecībā uz korporatīvo sociālo atbildību".
- (3) Eiropas Parlaments attiecīgi 2013. gada 6. februāra rezolūcijā "Korporatīvā sociālā atbildība – atbildīga un pārredzama uzņēmējdarbības prakse un noturīga izaugsme" un rezolūcijā "Korporatīvā sociālā atbildība – sabiedrības interešu veicināšana un ceļš uz ilgtspējīgu un iekļaujošu atlabšanu" atzina, ka ir būtiski, lai uzņēmumi publiskotu informāciju par ilgtspējību, piemēram, sociālos un vides faktorus, jo tā būs iespējams apzināt ilgtspējības riskus un palielināt ieguldītāju un patērētāju uzticību. Nefinanšu informācijas sniegšana patiešām ir būtiska, lai pārvaldītu pārmaiņas, cenšoties panākt ilgtspējīgu pasaules ekonomiku, kurā ilgtermiņa ienesīgums apvienots ar sociālo taisnīgumu un vides aizsardzību. Ņemot to vērā, nefinanšu informācijas sniegšana palīdz noteikt, uzraudzīt un pārvaldīt uzņēmumu darbību un ietekmi uz sabiedrību. Līdz ar to Eiropas Parlaments aicināja Komisiju iesniegt legislatīva akta priekšlikumu par uzņēmumu sniegtu nefinanšu informāciju, paredzot lielu rīcības brīvību nolūkā ņemt vērā korporatīvās sociālās atbildības (KSA) daudz nacionālo dimensiju un uzņēmumu īstenoto KSA politikas virzienu dažādību, taču nodrošinot arī pietiekamu salīdzināmības pakāpi, lai varētu apmierināt ieguldītāju un citu ieinteresēto personu vajadzības un arī vajadzību patērētājiem sniegt viegli pieejamu informāciju par uzņēmumu ietekmi uz sabiedrību.

⁽¹⁾ OVC 327, 12.11.2013., 47. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta 2014. gada 15. aprīļa nostāja (Oficiālajā Vēstnesī vēl nav publicēta) un Padomes 2014. gada 29. septembra lēmums.

- (4) Valstu reglamentējošo noteikumu par noteiktu lielu uzņēmumu nefinanšu informācijas sniegšanu koordinācija ir svarīga no lielu uzņēmumu, ieinteresēto personu un citu pušu interešu viedokļa. Šajās jomās koordinācija ir vajadzīga, jo vairākums minēto uzņēmumu darbojas vairāk nekā vienā dalībvalstī.
- (5) Ir arī jānosaka konkrētas minimālās juridiskās prasības attiecībā uz to, kāds informācijas daudzums uzņēmumiem visā Savienībā būtu jāsniedz sabiedrībai un iestādēm. Uzņēmumiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, būtu jānodrošina godīgs un vispusīgs priekšstats par to rīcībpolitikām, rezultātiem un riskiem.
- (6) Lai uzlabotu Savienībā atklātās nefinanšu informācijas konsekvenci un salīdzināmību, noteiktiem lieliem uzņēmumiem būtu jāsigatavo nefinanšu paziņojums, kas ietver informāciju, kura attiecas vismaz uz vides, sociālajiem un ar darbiniekiem saistītiem jautājumiem, cilvēktiesību ievērošanu, pretkorupcijas un kukuļošanas aspektiem. Šādā paziņojumā būtu jāietver ar šiem jautājumiem saistīto rīcībpolitiku, rezultātu un risku apraksts, un tas būtu jāiekļauj attiecīgā uzņēmuma vadības ziņojumā. Nefinanšu paziņojumā vajadzētu būt arī informācijai par uzņēmumu īstenotiem pienācīgas rūpības procesiem, jo īpaši vajadzības gadījumā, ja tas ir samērīgi, par to piegāžu un apakšuzņēmumu ķēdēm, lai konstatētu, novērstu un mazinātu pastāvošas un iespējamās negatīvas sekas. Dalībvalstīm būtu jāvar atbrīvot uzņēmumus, uz kuriem attiecas šī direktīva, no pienākuma sagatavot nefinanšu informācijas paziņojumu, ja tiek sniegts atsevišķs ziņojums par to pašu finanšu gadu ar to pašu saturu.
- (7) Ja uzņēmumiem ir jāsigatavo nefinanšu paziņojums, minētajā paziņojumā attiecībā uz vides jautājumiem būtu jāsniedz sīkākas ziņas par uzņēmuma darbības pašreizējo un paredzamo ietekmi uz vidi un attiecīgos gadījumos – uz veselību un drošību, atjaunojamo un/vai neatjaunojamo energoresursu izmantošanu, siltumnīcefekta gāzes emisiju, ūdens patēriņu un gaisa piesārņojumu. Attiecībā uz sociāliem un ar darbiniekiem saistītiem jautājumiem paziņojumā iekļautā informācija var būt par dzimumu vienlīdzības nodrošināšanas pasākumiem, Starptautiskās Darba organizācijas pamatkonvenciju īstenošanu, darba apstākļiem, sociālo dialogu, darba ņēmēju tiesību tikt informētiem un uzklausi tiem ievērošanu, arodbiedrību tiesību ievērošanu, veselību un drošību darbavietā un dialogu ar vietējām kopienām un/vai par pasākumiem, kas veikti, lai šīs kopienas aizsargātu un attīstītu. Par cilvēktiesībām, korupcijas un kukuļošanas apkarošanu nefinanšu paziņojumā varētu iekļaut informāciju par cilvēktiesību pārkāpumu novēršanu un/vai instrumentiem, kas izveidoti korupcijas un kukuļošanas apkarošanai.
- (8) Uzņēmumiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, būtu jāsniedz atbilstīga informācija par jautājumiem, attiecībā uz kuriem pastāv vislielākā nopietnas ietekmes galveno risku īstenošanās varbūtība, kā arī informācija par riskiem, kas jau ir īstenojušies. Šādu seku smagums būtu jāvērtē pēc to pakāpes un nopietnības. Nelabvēlīgas sekas radoša riska faktors var būt uzņēmuma paša darbība, vai tā pamatā var būt uzņēmuma darījumi un vajadzības gadījumā, ja tas ir samērīgi, – arī produkti, pakalpojumi un darījumdarbības attiecības, tostarp ar piegādes un apakšuzņēmēju ķēdēm un citiem darījumdarbības partneriem. Tam nebūtu jārada nepienācīgs papildu administratīvais slogs mazajiem un vidējiem uzņēmumiem.
- (9) Sniedzot šo informāciju, uzņēmumi, uz kuriem attiecas šī direktīva, var izmantot valsts regulējumu, Savienības regulējumu, piemēram, vides vadības un audita sistēmu (EMAS), vai starptautisko regulējumu, piemēram, Apvienoto Nāciju Organizācijas (ANO) Globālo līgumu, Uzņēmējdarbības un cilvēktiesību pamatprincipus, ar ko īsteno ANO programmu "Aizsargāt, ievērot un labot", Ekonomiskās sadarbības un attīstības organizācijas (ESAO) pamatnostādnes daudz nacionāliem uzņēmumiem, Starptautiskās Standartizācijas organizācijas ISO standartu 26000, Starptautiskās Darba organizācijas trīspusējo deklarāciju par principiem attiecībā uz daudz nacionāliem uzņēmumiem un sociālo politiku, Globālo ziņošanas iniciatīvu vai citu atzītu starptautisku regulējumu.
- (10) Dalībvalstīm būtu jānodrošina atbilstoši un efektīvi līdzekļi, lai garantētu to, ka uzņēmumi atklāj nefinanšu informāciju, ievērojot šo direktīvu. Šajā nolūkā dalībvalstīm būtu jāpanāk, lai tiktu izveidotas efektīvas valsts procedūras, ar kurām garantē šajā direktīvā paredzēto pienākumu īstenošanu, un lai šīs procedūras varētu izmantot visas personas un juridiskās vienības, kurām saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir leģitīma interese, ka tiek nodrošināta šīs direktīvas noteikumu ievērošana.
- (11) ANO Rio+20 konferences nobeiguma dokumenta "Nākotne, kādu vēlamies" 47. punktā ir atzīta korporatīvās ilgtspējas ziņojumu sniegšanas nozīme, un uzņēmumi tiek mudināti attiecīgos gadījumos apsvērt ilgtspējas informācijas iekļaušanu ziņojumu sniegšanas ciklā. Deklarācijā arī nozare, ieinteresētās valdības un attiecīgās ieinteresētās personas tiek mudinātas ar ANO sistēmas atbalstu attiecīgos gadījumos izstrādāt paraugprakses modeļus un atvieglot finansiālās un nefinanšu informācijas integrēšanas darbības, ņemot vērā pieredzi, kas gūta saistībā ar jau spēkā esošajiem regulējumiem.

- (12) Ieguldītāju piekļuve nefinanšu informācijai ir solis tuvāk mērķim līdz 2020. gadam ieviest tirgus un rīcībpolitikas stimulus, kas atlīdzina darījumdarbības ieguldījumus efektivitātē, kā noteikts Ceļvedī par resursu efektīvu izmantošanu Eiropā.
- (13) Eiropadome 2011. gada 24. un 25. marta secinājumos aicināja samazināt vispārējo regulatīvo slogu, it sevišķi mazajiem un vidējiem uzņēmumiem (MVU), gan Eiropas, gan valstu līmenī un ierosināja produktivitātes palielināšanas pasākumus, bet stratēģijas gudrai, ilgtspējīgai un iekļaujošai izaugsmei "Eiropa 2020" mērķis ir uzlabot darījumdarbības vidi MVU un veicināt to internacionalizāciju. Tāpēc saskaņā ar principu "vispirms domāt par mazajiem uzņēmumiem" jaunās informācijas atklāšanas prasības būtu jāpiemēro tikai noteiktiem lieliem uzņēmumiem un grupām.
- (14) Minēto nefinanšu informācijas atklāšanas prasību darbības joma būtu jānosaka, atsaucoties uz darbinieku vidējo skaitu, bilances kopsummu un neto apgrozījumu. MVU būtu jāatbrīvo no papildu prasībām, un pienākums iekļaut nefinanšu paziņojumu būtu jāpiemēro tikai tiem lielajiem uzņēmumiem, kas ir sabiedriskas nozīmes struktūras, un tām sabiedriskas nozīmes struktūrām, kas ir tādu lielu grupu mātesuzņēmumi, kuru vidējais darbinieku skaits grupas gadījumā konsolidēti pārsniedz 500. Tam nebūtu jāliedz dalībvalstīm prasīt nefinanšu informācijas atklāšanu uzņēmumiem un grupām, kas nav uzņēmumi, uz kuriem attiecas šī direktīva.
- (15) Daudzi uzņēmumi, uz kuriem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/34/ES⁽¹⁾, ir grupu sastāvā. Konsolidētie vadības ziņojumi būtu jā sagatavo tā, lai informāciju par šādām grupām varētu paziņot to locekļiem un trešām personām. Tādēļ būtu jākoordinē valstu tiesību akti, kas reglamentē konsolidētos vadības ziņojumus, lai sasniegtu uzņēmumiem Savienībā publiskojamās informācijas salīdzināmības un konsekvences mērķus.
- (16) Obligātajiem revidentiem un revīzijas uzņēmumiem būtu tikai jāpārbauda, vai ir sniegts nefinanšu paziņojums vai atsevišķais ziņojums. Papildus tam dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai pieprasīt, lai nefinanšu paziņojumā vai atsevišķajā ziņojumā sniegto informāciju pārbaudītu neatkarīgs nodrošinājuma pakalpojumu sniedzējs.
- (17) Lai uzņēmumiem atvieglotu nefinanšu informācijas sniegšanu, Komisijai būtu jā sagatavo nesaistošas pamatnostādnes, tostarp vispārēji un nozari raksturojoši nefinanšu rezultātu pamatrādītāji. Komisijai būtu jāņem vērā patlaban īstenotā paraugprakse, starptautiskie procesi un saistītu Savienības iniciatīvu rezultāti. Komisijai būtu jāveic atbilstošas konsultācijas, tostarp ar attiecīgām ieinteresētajām personām. Attiecībā uz vides jautājumiem Komisijai būtu jāņem vērā vismaz zemes izmantojums, ūdens patēriņš, siltumnīcefekta gāzu emisijas un materiālu izlietojums.
- (18) Uzņēmumu administratīvo, vadības un uzraudzības struktūru locekļu kompetenču un viedokļu daudzveidība sekmē labu izpratni par attiecīgā uzņēmuma darījumdarbības organizēšanu un darījumiem. Tā ļauj minēto struktūru locekļiem konstruktīvi apstrīdēt vadības lēmumus un būt atvērtākiem pret novatoriskām idejām, tādējādi risinot jautājumu par locekļu viedokļu līdzināšanos, kas pazīstams arī kā "grupas domāšanas" fenomens. Tādējādi tā veicina vadības efektīvu uzraudzību un uzņēmumu sekmīgu pārvaldību. Tādēļ būtu svarīgi uzlabot pārredzamību attiecībā uz īstenoto daudzveidības rīcībpolitiku. Tas tirgū nodrošinātu informāciju par korporatīvās pārvaldības praksi, tādējādi piemērojot tiešu spiedienu uz uzņēmumiem nodrošināt lielāku daudzveidību valdēs.
- (19) Pienākums atklāt daudzveidības rīcībpolitikas attiecībā uz administratīvajām, vadības un uzraudzības struktūrām saistībā ar tādiem aspektiem kā, piemēram, vecums, dzimums vai izglītība un profesionālā pieredze, būtu jāpiemēro tikai noteiktiem lieliem uzņēmumiem. Daudzveidības rīcībpolitikas atklāšanai vajadzētu būt daļai no paziņojuma par korporatīvo pārvaldību, kā noteikts Direktīvas 2013/34/ES 20. pantā. Ja netiek piemērota nekāda daudzveidības rīcībpolitika, nevajadzētu būt arī nekādam pienākumam tādu ieviest, bet paziņojumā par korporatīvo pārvaldību būtu saprotami jāpaskaidro, kādēļ šādas rīcībpolitikas nav.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/34/ES (2013. gada 26. jūnijs) par noteiktu veidu uzņēmumu gada finanšu pārskatiem, konsolidētajiem finanšu pārskatiem un saistītiem ziņojumiem, ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2006/43/EK un atceļ Padomes Direktīvas 78/660/EEK un 83/349/EEK (OV L 182, 29.6.2013., 19. lpp.).

- (20) Ir konstatētas Savienības līmeņa iniciatīvas, tostarp atsevišķām valstīm vēltīti ziņojumi par vairākām nozarēm, un Eiropadomes atsaukšanās tās 2013. gada 22. maija un 19. un 20. decembra secinājumos uz ziņojumiem par atsevišķām valstīm, kurus izstrādājuši lieli uzņēmumi un grupas, un līdzīgas normas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2013/36/ES⁽¹⁾, kā arī starptautiski centieni uzlabot finanšu ziņojumu pārredzamību. ESAO G8 un G20 darbības ietvaros ir lūgta izstrādāt standarta ziņošanas paraugu, kurš daudznacionāliem uzņēmumiem būtu jāizmanto, ziņojot nodokļu iestādēm dažādās vietās pasaulē, kur tie gūst peļņu un maksā nodokļus. Šādi procesi papildina šajā direktīvā iekļautos priekšlikumus kā pasākumi, kas atbilst to attiecīgajam mērķim.
- (21) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķi, proti, palielināt noteiktu lielu Savienības uzņēmumu un grupu atklātās informācijas būtiskumu, konsekvenci un salīdzināmību, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet gan tās iedarbības dēļ šo mērķi var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minētā mērķa sasniegšanai.
- (22) Šajā direktīvā ir ievērotas pamattiesības un principi, jo īpaši tie, kas noteikti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā, tostarp brīvība veikt darījumdarbību, privātās dzīves neaizskaramība un personas datu aizsardzība. Šī direktīva jāsteno saskaņā ar minētajām tiesībām un principiem.
- (23) Tādēļ Direktīva 2013/34/ES būtu attiecīgi jāgroza,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Grozījumi Direktīvā 2013/34/ES

Direktīvu 2013/34/ES groza šādi:

1) iekļauj šādu pantu:

“19.a pants

Nefinanšu informācija

1. Lieli uzņēmumi, kas ir sabiedriskas nozīmes struktūras, kuru bilances datumos darbinieku vidējais skaits finanšu gadā ir lielāks par 500, vadības ziņojumā ietver nefinanšu paziņojumu, kurā, ciktāl tas vajadzīgs, lai gūtu priekšstatu par attiecīgā uzņēmuma attīstību, veikspēju, stāvokli un tā darbības ietekmi, ir sniegta informācija vismaz par vides, sociālajiem un ar darbiniekiem saistītiem jautājumiem, cilvēktiesību ievērošanu un pretkorupcijas un kukuļošanas aspektiem, tostarp:

- a) uzņēmuma darījumdarbības modeļa īsu aprakstu;
- b) aprakstu par uzņēmuma rīcībpolitikām, ko tas īsteno attiecībā uz minētajiem jautājumiem, tostarp veikto pienācīgas rūpības procesus aprakstu;
- c) minēto rīcībpolitiku rezultātu;

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/36/ES (2013. gada 26. jūnijs) par piekļuvi kredītiestāžu darbībai un kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību prudenciālo uzraudzību, ar ko groza Direktīvu 2002/87/EK un atceļ Direktīvas 2006/48/EK un 2006/49/EK (OV L 176, 27.6.2013., 338. lpp.).

- d) galvenos ar minētajiem jautājumiem saistītos riskus, kuri ir raksturīgi uzņēmuma darījumiem, tostarp vajadzības gadījumā, ja tas ir samērīgi, darījumdarbības attiecībām, produktiem vai pakalpojumiem, kas var radīt negatīvas sekas šajās jomās, un to, kā uzņēmums šos riskus pārvalda;
- e) nefinanšu rezultātu pamatrādītājus, kas attiecas uz konkrēto darījumdarbību.

Ja uzņēmums neīsteno rīcībpolitiku attiecībā uz vienu vai vairākiem no minētajiem jautājumiem, tas nefinanšu paziņojumā sniedz skaidru un argumentētu skaidrojumu, kādēļ tas to nedara.

Arī pirmajā daļā minētajā nefinanšu paziņojumā attiecīgā gadījumā iekļauj atsauces uz gada finanšu pārskatos norādītajām summām un papildu skaidrojumus par tām.

Dalībvalstis var ļaut izņēmuma gadījumos nesniegt informāciju par tuvākā laikā gaidāmiem notikumiem vai jautājumiem, par kuriem joprojām turpinās sarunas, ja administratīvo, vadības un uzraudzības struktūru locekļi, kas rīkojas atbilstoši tiem valsts tiesību aktos paredzētajai kompetencei, pienācīgi pamatotā atzinumā, par kuru tiem ir kolektīva atbildība, uzskata, ka šādas informācijas sniegšana nopietni kaitētu uzņēmuma komerciālajam stāvoklim, un ja šāda informācijas nesniegšana nekavē godīga un vispusīga priekšstata iegūšanu par uzņēmuma attīstību, veiktspēju, stāvokli un tā darbības ietekmi.

Prasot atklāt pirmajā daļā minēto informāciju, dalībvalstis nosaka, ka uzņēmums var izmantot valsts, Savienības vai starptautisku regulējumu, un, ja uzņēmums to dara, tas precizē, kuru regulējumu tas ir izmantojis.

2. Uzņēmums, kas izpilda 1. punktā minēto pienākumu, ir uzskatāms par tādu, kas ir izpildījis 19. panta 1. punkta trešajā daļā noteikto ar nefinanšu informācijas analīzi saistīto pienākumu.

3. Uzņēmumu, kas ir meitasuzņēmums, atbrīvo no 1. punktā paredzētā pienākuma, ja minētais uzņēmums un tā meitasuzņēmumi ir iekļauti cita uzņēmuma konsolidētajā vadības ziņojumā vai atsevišķā ziņojumā, kas ir sagatavoti saskaņā ar 29. pantu un šo pantu.

4. Ja uzņēmums sagatavo atsevišķu ziņojumu, kas attiecas uz to pašu finanšu gadu, neatkarīgi no tā, vai uzņēmums ir vai nav izmantojis valsts, Savienības vai starptautisko regulējumu, un ietver nefinanšu paziņojumam prasīto informāciju, kura paredzēta 1. punktā, dalībvalstis var šo uzņēmumu atbrīvot no pienākuma sagatavot nefinanšu paziņojumu, kā noteikts 1. punktā, ja šis atsevišķais ziņojums ir:

- a) publicēts kopā ar vadības ziņojumu saskaņā ar 30. pantu; vai
- b) publiski pieejams saprātīgā termiņā, kas nav ilgāks par sešiem mēnešiem pēc bilances datuma, uzņēmuma tīmekļa vietnē, uz kuru ir sniegta atsauce vadības ziņojumā.

Uzņēmumiem, kas sagatavo atsevišķu ziņojumu, kā minēts šā punkta pirmajā daļā, *mutatis mutandis* piemēro šā panta 2. punktu.

5. Dalībvalstis nodrošina, lai obligātais revidents vai revīzijas uzņēmums pārbaudītu, vai ir sniegts 1. punktā minētais nefinanšu paziņojums vai 4. punktā minētais atsevišķais paziņojums.

6. Dalībvalstīm ir tiesības pieprasīt, lai informāciju, kas sniegta 1. punktā minētajā nefinanšu paziņojumā vai 4. punktā minētajā atsevišķajā ziņojumā, pārbaudītu neatkarīgs nodrošinājuma pakalpojumu sniedzējs.”;

2) direktīvas 20. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktam pievieno šādu apakšpunktu:

“g) apraksts par īstenoto daudzveidības rīcībpolitiku attiecībā uz uzņēmuma administratīvo, vadības un uzraudzības struktūru saistībā ar tādiem aspektiem kā, piemēram, vecums, dzimums vai izglītība un profesionālā pieredze, par šīs daudzveidības rīcībpolitikas mērķiem, to, kā to īsteno, un rezultātiem pārskata periodā. Ja šāda rīcībpolitika netiek īstenota, paziņojumā sniedz paskaidrojumu par šādas rīcībpolitikas neesamību.”;

b) panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

“3. Obligātais revidents vai revīzijas uzņēmums sniedz atzinumu saskaņā ar 34. panta 1. punkta otro daļu par informāciju, kas sagatavota saskaņā ar šā panta 1. punkta c) un d) apakšpunktu, un pārbauda, vai ir sniegta šā panta 1. punkta a), b), e), f) un g) apakšpunktā minētā informācija.”;

c) panta 4. punktu aizstāj ar šādu:

“4. Dalībvalstis var atbrīvot no šā panta 1. punkta a), b), e), f) un g) apakšpunkta piemērošanas 1. punktā minētos uzņēmumus, kuri emitējuši vienīgi vērtspapirus, kas nav akcijas, kuras atļauts tirgot regulētā tirgū Direktīvas 2004/39/EK 4. panta 1. punkta 14. apakšpunkta nozīmē, ja vien šādi uzņēmumi nav emitējuši akcijas, kuras tirgo daudzpusējā tirdzniecības sistēmā Direktīvas 2004/39/EK 4. panta 1. punkta 15. apakšpunkta nozīmē.”;

d) pievieno šādu punktu:

“5. Neatkarīgi no 40. panta 1. punkta g) apakšpunktu nepiemēro MVU.”;

3) direktīvā iekļauj šādu pantu:

“29.a pants

Konsolidētais nefinanšu paziņojums

1. Sabiedriskas nozīmes struktūras, kas ir tādu lielu grupu mātesuzņēmumi, kuru darbinieku vidējais skaits bilances datumos finanšu gadā konsolidēti ir lielāks par 500, vadības ziņojumā ietver konsolidētu nefinanšu paziņojumu, kurā, ciktāl tas vajadzīgs, lai gūtu priekšstatu par attiecīgās grupas attīstību, veiktspēju, stāvokli un tā darbības ietekmi, ir sniegta informācija, kas attiecas vismaz uz vides, sociālajiem un ar darbiniekiem saistītiem jautājumiem, cilvēktiesību ievērošanu un pretkorupcijas un kukuļošanas aspektiem, tostarp:

a) grupas darījumdarbības modeļa aprakstu;

b) aprakstu par grupas rīcībpolitiku, ko tā īsteno attiecībā uz šiem jautājumiem, tostarp veikto pienācīgas rūpības procesu aprakstu;

c) minēto rīcībpolitikas virzienu īstenošanas rezultātu;

d) galvenos ar minētajiem jautājumiem saistītos riskus, kuri ir raksturīgi grupas darījumiem, tostarp vajadzības gadījumā, ja tas ir samērīgi, darījumdarbības attiecībām, produktiem vai pakalpojumiem, kas var radīt negatīvas sekas šajās jomās, un to, kā grupa šos riskus pārvalda;

e) nefinanšu rezultātu pamatrādītājus, kas attiecas uz konkrēto darījumdarbību.

Ja grupa neīsteno rīcībpolitiku attiecībā uz vienu vai vairākiem no šiem jautājumiem, tās konsolidētajā nefinanšu paziņojumā sniedz skaidru un argumentētu skaidrojumu, kādēļ tās to nedara.

Izstrādājot pirmajā daļā minēto konsolidēto nefinanšu paziņojumu, attiecīgā gadījumā tajā iekļauj arī atsauces uz konsolidētajos finanšu pārskatos iegrāmatotajām summām un papildu skaidrojumus par tām.

Dalībvalstis var ļaut izņēmuma gadījumos nesniegt informāciju par tuvākā laikā gaidāmiem notikumiem vai jautājumiem, par kuriem joprojām notiek sarunas, ja administratīvo, vadības un uzraudzības struktūru locekļi, kas rīkojas atbilstoši tiem valsts tiesībās paredzētajām tiesībām, pienācīgi pamatotā atzinumā, par kuru tiem ir kolektīva atbildība, uzskata, ka šādas informācijas sniegšana nopietni kaitētu grupas komerciālajam stāvoklim, un ja šāda informācijas nesniegšana nekavē godīga un vispusīga priekšstata iegūšanu par grupas attīstību, veiktspēju, stāvokli un tā darbības ietekmi.

Prasot atklāt pirmajā daļā minēto informāciju, dalībvalstis nosaka, ka mātesuzņēmums var izmantot valsts, Savienības vai starptautisku regulējumu, un, ja mātesuzņēmums to dara, tas precīzē, kuru regulējumu tas ir izmantojis.

2. Mātesuzņēmums, kas izpilda 1. punktā minēto pienākumu, ir uzskatāms par tādu, kas ir izpildījis 19. panta 1. punkta trešajā daļā un 29. pantā noteikto ar nefinanšu informācijas analīzi saistīto pienākumu.

3. Mātesuzņēmumu, kas ir arī meitasuzņēmums, atbrīvo no 1. punktā paredzētā pienākuma, ja minētais atbrīvotais mātesuzņēmums un tā meitasuzņēmumi ir iekļauti cita uzņēmuma konsolidētajā vadības ziņojumā vai atsevišķā ziņojumā, kas ir sagatavoti saskaņā ar 29. pantu un šo pantu.

4. Ja mātesuzņēmums sagatavo atsevišķu ziņojumu, kas attiecas uz to pašu finanšu gadu un visu grupu, neatkarīgi no tā, vai uzņēmums ir vai nav izmantojis valsts, Savienības vai starptautisku regulējumu, un ietver konsolidētajam nefinanšu paziņojumam prasīto informāciju, kura paredzēta 1. punktā, dalībvalsts var šo mātesuzņēmumu atbrīvot no pienākuma sagatavot konsolidēto nefinanšu paziņojumu, kā noteikts 1. punktā, ja šis atsevišķais ziņojums ir:

- a) publicēts kopā ar konsolidēto vadības ziņojumu saskaņā ar 30. pantu; vai
- b) publiski pieejams saprātīgā termiņā, kas nav ilgāks par sešiem mēnešiem pēc bilances datuma, mātesuzņēmuma tīmekļa vietnē, uz kuru ir sniegta atsauce vadības ziņojumā.

Uzņēmumiem, kas sagatavo atsevišķu ziņojumu, kā minēts šā punkta pirmajā daļā, *mutatis mutandis* piemēro šā panta 2. punktu.

5. Dalībvalstis nodrošina, lai obligātais revidents vai revīzijas uzņēmums pārbaudītu, vai ir sniegts 1. punktā minētais konsolidētais nefinanšu paziņojums vai 4. punktā minētais atsevišķais paziņojums.

6. Dalībvalstis var pieprasīt, lai informāciju, kas sniegta 1. punktā minētajā konsolidētajā nefinanšu paziņojumā vai 4. punktā minētajā atsevišķajā ziņojumā, pārbaudītu neatkarīgs nodrošinājuma pakalpojumu sniedzējs.”;

4) direktīvas 33. panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Dalībvalstis nodrošina, lai uzņēmuma administratīvo, vadības un uzraudzības struktūru locekļiem, darbojoties atbilstīgi pilnvarām, kas tiem piešķirtas saskaņā ar valsts tiesību aktiem, būtu kolektīvs pienākums nodrošināt, ka:

- a) gada finanšu pārskatus, vadības ziņojumu, paziņojumu par korporatīvo pārvaldību, ja tos sniedz atsevišķi, kā arī 19.a panta 4. punktā minēto ziņojumu; un
- b) konsolidētos finanšu pārskatus, konsolidēto vadības ziņojumu un konsolidēto paziņojumu par korporatīvo pārvaldību, ja tos sniedz atsevišķi, kā arī 29.a panta 4. punktā minēto ziņojumu

sagatavo un publicē saskaņā ar šīs direktīvas prasībām un attiecīgā gadījumā saskaņā ar starptautiskajiem grāmatvedības standartiem, kas pieņemti saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 1606/2002.”;

5) direktīvas 34. pantam pievieno šādu punktu:

“3. Šo pantu nepiemēro 19.a panta 1. punktā minētajam nefinanšu paziņojumam un 29.a panta 1. punktā minētajam konsolidētajam nefinanšu paziņojumam vai 19.a panta 4. punktā un 29.a panta 4. punktā minētajiem atsevišķajiem ziņojumiem.”;

6) direktīvas 48. pantā pirms pēdējās daļas iekļauj šādu daļu:

“Ņemot vērā ESAO ietvaros notiekošos procesus un saistītu Eiropas iniciatīvu rezultātus, ziņojumā analizē arī iespējas ieviest prasību lieliem uzņēmumiem katru gadu sagatavot atsevišķu ziņojumu par katru dalībvalsti un trešo valsti, kurā šie uzņēmumi darbojas, sniedzot informāciju vismaz par gūto peļņu, samaksātajiem peļņas nodokļiem un saņemtajām publiskajām subsīdijām.”

2. pants

Norādes ziņojumu sniegšanai

Komisija sagatavo nesaistošas pamatnostādnes par metodoloģiju nefinanšu informācijas, tostarp nefinanšu rezultātu pamatrādītāju, sniegšanai gan par visu darbību kopumā, gan par atsevišķām nozarēm, lai uzņēmumiem atvieglotu būtišķas, lietderīgas un salīdzināmas nefinansiālas informācijas sniegšanu. Izstrādājot šīs pamatnostādnes, Komisija apspriežas ar attiecīgajām ieinteresētajām personām.

Komisija šīs pamatnostādnes publicē līdz 2016. gada 6. decembrim.

3. pants

Pārskatīšana

Komisija iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu par šīs direktīvas īstenošanu, papildus citiem aspektiem aplūkojot arī tās darbības jomu, jo īpaši attiecībā uz lieliem biržas sarakstā neiekļautiem uzņēmumiem, tās efektivitāti, un sniegto norāžu un metožu pakāpi. Ziņojumu publicē līdz 2018. gada 6. decembrim, un tam attiecīgā gadījumā pievieno leģislatīva akta priekšlikumus.

4. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības līdz 2016. gada 6. decembrim. Tās par tiem nekavējoties informē Komisiju.

Dalībvalstis nosaka, ka pirmajā daļā minētos noteikumus piemēro visiem uzņēmumiem, uz kuriem attiecas 1. pants, attiecībā uz finanšu gadu, kas sākas 2017. gada 1. janvārī vai 2017. kalendārā gada laikā.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus galvenos tiesību aktu noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

5. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

6. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Strasbūrā, 2014. gada 22. oktobrī

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
M. SCHULZ

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
B. DELLA VEDOVA
